

2 'arin

Nr. 237– Leygardagur 7. desember 1996

Systkin halda 150 ára føðingardag

Í kvøld verður ein heldur óvanligur føðingardagur í Havn. Tá fara systkini Jona Jacobsen og Terje Dal-Christiansen at halda felags 150 ára føðingardagsveitslu. Hon fylti 80 ár í gjár, og hann verður 70 í morgin

MAGNUS DAM

Jona Jacobsen og Terje Dal-Christiansen kenna í dag háttidarlíka hálvtannað-hundrað ára føðingardag.

Jona bleiv 80 ár í gjár, og Terje verður 70 í morgin. Saman fara tey í kvøld at halda veitslu fyri familjuni, sum er ein av teim heilt stóru familjunum í Havn.

Jona og Terje eru bæði tvey fødd og uppvaksin í Havn, og eru havnarfólk um ein háls. Pápi teirra var navnfami Sophus Dal-Christiansen, havnarameistari.

Terje er giftur við Sunnvá Dal-Christiansen, og Jona er einkja eftir Heina Jacobsen, betri kendur sum Heini Kjót.

I mong ár, áðrenn, undir og eftir kriggið, høvdu Heini og Jona kjøthandlin niðri á Aarvegnum, har Hotel Hafnia er í dag, og eitt skifti helt handilin til, har handilin Hjá Kissa er í dag.

Bæði Jona og Terje minnst aftur á ta tíðina, sum eina helt serliga tíð.

Tey búðu uppi yvir handlinum á Aarvegnum, og útsýnið frá íbúðini var framúr, og einki hendi á Aarvegnum, sum tey ikki fingu eyga á frá vindeygnum.

Jona minnst millum annað, at hon sá, tá ið Páll Paterson á sinni skar dannebrog niður.

Tað var tann tíðin, tá ið menn gingu túr við konuni, sum var í stórum finum hatti, og onnur møttust niðri á Aarvegnum at tosa um hesi finu fólkini, sigur Terje.

Datt og kleiv høvdið

Havnará rann beint framvið handlinum, og tá var hon ikki innilokað, sum í dag. Tað mundi enda galið, tá ið niðari parturin av Havnará

skuldi innilokast. Terje stóð á nøkrum plankum, ið lógu tvørtur um ána, og longur niðri arbeiddi teir við at leggja ána undir heilt.

– Forvitin, sum eg var, skuldi eg hava alt við. Men mitt meðan eg stóð á hesum plankunum, sprengja teir longur niðri. Eg verði so klökkur av brestinum at eg missi fótastetið og fari eftir høvðinum niður í ána.

Terje kleyv stóran part av høvðinum, og hann minnst, at hann bleiv koyrdur eftir høvðinum niður í vaskið heima við hús, soleiðis at blóðið skolaðist burtur.

Bæði av

bygd og bý

Kjøthandilin hevði viðskiftafólk bæði úr Havnini, Streymoyinni, Sandoyinni og frá Skálafjørðinum. Eingin slaktari var á Sandoyinni og eingin á Skálafjørðinum, og tí mátti avbygdarfolkið til Havnar at keypa kjøt.

Jona sigur, at Heini Kjót kendi øll, sum komu inn at keypa, meðan hon ongan móguleika hevði fyri at læra øll hesi fólkini at kenna. Hon visur á ein málning, sum er málaður einaferð undir krignum. Utanfyri handilin stendur ein rúgva av fólkum í bíðirøð.

Tað er ikki tað sama at fara í ein handil at keypa kjøt í dag. Tey flestu vita ikki so frægt sum, hvat tað er fyri nakað, tey keypa. Tað liggur í diskunum fint pakk-að inn, sigur Jona.

– Undir krignum høvdu vit einki pappir at pakka kjøtið inn í. Tað bleiv skorið sundur og ein lykkja bundin um, og so avstað við tí.

– Hevði Heilsufrøðiliga Sarvstovan verið til tá. Tað hevði hon neyvan funnið seg í. Men eingin bleiv nakrantíð sjúkur av kjøtinum, sigur hon.

Jona Jacobsen og Terje Dal-Christiansen, sum eru systkin, og sum í kvøld fara at hava føðingardagsveitslu saman. Hon fylti 80 ár í gjár, og hann verður 70 í morgin, so saman háttidarlíka tey 150 ára føðingardag. Mynd: Jens K. Vang

Jonu dámdi best, tá ið mannfólk komu inn at keypa. Teir vóru ikki líka sparnir við pengunum sum konufólk, hóast pengarnir ikki vóru nógvir undir krignum.

– Menninir søgdu bara, at teir vildu hava eitt gott stykkið av kjøti og spurdu ikki um prisin upp á sama máta sum kvinnurnar. Kvinnurnar vóru meiri varnar og vistu júst, hvat tær vildu hava og fyri hvussu nógv.

Lat aftur í 1964

Jona og Heini høvdu kjøthandilin inntil í 1964. Tey fingur bert tann eina sonin, og hann hevði ikki hug til at reka handilin víðari. Hóast familjan er stór, so lá tað ikki nøkrum fyri at halda áfram við kjøthandlinum, og í 1964 lat handilin sostatt aftur.

Tá búðu Jona og Heini uppi á Hoydalsvegnum í húsum, tey bygdu í 1947.

Hóast Jona nú rundar tey

80 árin, er hon framvegis birg, og hon býr enn í húsunum við Hoydalsvegnum, og har ættlar hon sær at verða verandi.

Inntil fyri kortum koyrði hon enn bil, og tað er ikki tí, hon er komin upp í árin, hon ikki sjálv koyrir bil longur. Tað er tí, at bilurin var blivin nakað gamal, og hon helt ikki, tað loysti seg at skifta hann út við ein nýggjan.

Var á frimerkjadeildini

Jona starvaðist inntil fyri umleið tíggu árum síðani úti á Frimerkjadeildini hjá Postverkinum. Hon byrjaði har, samstundis sum frimerkjadeildin byrjaði, og vit fingur føroysk frimerki í 1975.

Terje er skipari, men tað eru umleið 20 ár síðani, hann legðist upp á land.

I mong ár hevur hann siglt við donskum farna-skipum niðri í Miðjarðarhavinum og upp á Amerika.

Eisini hevur hann siglt við ferðamannaskipið upp á Finnland.

Hann lat seg pensionerað fyri tveimum árum síðani. Tá hevði hann í mong ár arbeitt niðri á Bacalao og seinni Fiskavirking.

Terje situr tó ikki fyri einki, hóast hann er farin um pensiónsaldur.

Høsn og dunnur

– Eg havi bæði høsn og dunnur, og saman við einum øðrum manni havi eg eitt sindur av seyði. So tað er eingin trupulleiki at fáa tíðina at ganga, sigur hann.

Hann eigur ikki sjálvur bát, men av og á lænir hann ein bát og fer út í fjørðina.

Jona og Terje hava seks onnur systkin, og í samband við føðingardagin er familja komin bæði úr Íslandi og Danmark, og ein gestur, eitt av ommubørnunum hjá Jonu, er enn tá komin higar í kavbáti. Tað er Jens Heini Larsen, sum var kapteynur á danska kavbátinum, sum

var í Føroyum herfyri.

Harumframt verða ein rúgva av børnum, ommubørnum, langommubørnum og aðrari familju til 150 ára føðingardagin í kvøld.

Sosialurin ynskir teimum hjartaliga tillukku við føðingardøgnum.